

# BUS

## 16:01

*Komt het ooit nog goed?*

Bij elke hobbel die de bus neemt, bonkt mijn hoofd tegen het glas en dreunt die vraag door mijn gedachten.

*Komt het ooit nog goed?*

Ik klem mijn rugzak tegen me aan. Beelden van gisteren flitsen door mijn hoofd.

Lex, die enthousiast een stapeltje briefgeld laat zien.

Extra geld, had hij gezegd. Geleend van Valentino, een mannetje van de gokhal.

Lex zou zijn spaargeld terugverdienen, dat hij vorige week tot op de laatste cent is verloren.

Onze ouders hoefden helemaal niets van zijn actie te merken.

Hij zou álles terugverdienen.

En zelfs verdubbelen.

Ik knijp mijn ogen dicht, maar de beelden blijven komen.

Lex die opnieuw mijn kamer binnenkomt, dit keer midden in de nacht.

En dan die ene zin.

*Het is niet gelukt, bro.*

Lex had al het geleende geld van Valentino op één cijfer ingezet.

Hoe kon hij zo stom zijn?

En dan ook nog eens op cijfer 13, omdat ik op de dertiende jarig ben.

Sinds wanneer breng ik geluk?

Lex zag lijkbleek. Hij deed zijn best om zijn paniek te verbergen, maar ik zag het in zijn blik. Ogen verraden altijd alles.

En ik voelde dezelfde stress. Want ineens zijn onze ouders zijn grootste probleem niet meer. Valentino wil natuurlijk zijn geld terug...

Wat zal die gast doen als duidelijk wordt dat Lex het allemaal heeft verloren?

Ik klem mijn rugzak nog steviger tegen me aan, alsof die, als ik maar hard genoeg knijp, met een oplossing zal komen.

Maar dan voel ik plotseling iets hards onder mijn arm.  
Hè?

In mijn rugzak zitten schoolboeken, maar deze vorm voelt heel anders.

Het lijkt meer op een waterfles en die had ik vandaag helemaal niet bij me...

Wat is dit?

Zou iemand uit mijn klas per ongeluk zijn waterfles in mijn rugzak hebben gedaan? Het zou kunnen, de halve school loopt tenslotte met zo'n effen blauwe rugzak rond...

Ik pak de rits beet en trek hem open.

Tot mijn verbazing zie ik dat het een kleine honkbal-knuppel is.

Hoe komt dit ding nou in mijn rugzak?

Maar dan zie ik het: mijn portemonnee mist.

Ik vloek.

Heeft iemand me gerold toen ik de bus in stapte? Ik had nog twintig euro op zak, dat is nu dus ook weg!

Maar dan besef ik wat er aan de hand is. Niet alleen mijn portemonnee mist, mijn schoolboeken ook.

Al mijn spullen missen, deze rugzak is van iemand anders...

Hoe kan dit?

Zou iemand voor de grap zijn rugzak met de mijne hebben verwisseld?

Ik denk aan Milo, die zie ik hier wel voor aan. Hij moet mij vaak hebben.

Hij loopt vaak vlak achter me in de pauzes en wacht dan tot ik hem eindelijk opmerk. Vaak is dat pas als ik ergens stilsta en Milo tegen me op botst.

Zijn vrienden vinden het hilarisch.

Ik haat de Milo-clan.

Wanneer zou Milo dit gedaan hebben?

Vandaag hadden we een bijeenkomst in de aula, we waren met alle klassen bij elkaar.

Meneer Van Duin zei dat we onze rugzakken in een hoek moesten leggen. Heeft Milo toen zijn kans gegrepen?

Ik doorzoek de rugzak. Wat zit er nog meer in? Ik voel iets zachts – kleding?

Met een beetje geluk is het merkkleding, want Milo draagt altijd de duurste dingen. Zo'n trui kan ik voor veel geld verkopen en met dat bedrag kan ik Lex misschien wel een beetje helpen.

Maar als ik de stof eruit trek, zie ik dat het geen dure merkkleding is. Tenminste, geen merk dat ik ken.

Het is een shirt met paarse en turkooizen strepen. Op de voorkant staat CC, op de achterkant staat nummer 13.

Toevallig, dat is het 'geluksgetal' van Lex...

Ik strijk met mijn hand over de letters. CC, wat betekent dat?

Het shirt lijkt nog het meest op een sportshirt. In combinatie met die knuppel zou een honkbalclub het meest voor de hand liggen.

Maar Milo zit helemaal niet op honkbal, toch? Hij voetbalt op hoog niveau, maar ik heb hem nooit over een andere sport gehoord.

Dit is dus niet zijn rugzak...

Maar van wie dan wel?

Heb ik zelf per ongeluk de verkeerde rugzak meegenomen?

Ik vind nog een bijpassende korte broek, maar verder is de rugzak leeg. Ik had mijn tas met tientallen tassen kunnen verwisselen, maar ik moest per se de meest nutteloze kiezen... Hier heb ik echt helemaal niets aan!

Maar dan valt mijn oog op het voorvak. Zou daar misschien iets waardevols in zitten?

Ik rits het open en voel mijn hartslag versnellen.

Wow...

In het vak zit een pakketje met meerdere opgerolde biljetten.

Ik laat mijn duim langs de briefjes gaan. Het zijn biljetten van vijftig, tien in totaal.

Vijfhonderd euro dus.

Zoveel geld heb ik nog nooit in mijn handen gehad!

Welke leerling loopt er nou met zoveel geld rond?

Of zou de rugzak van meneer Van Duin zijn?

Ik zie onze stijve mentor al voor me in de korte broek en het sportshirt...

Met een glimlach kijk ik weer naar het geld. Het is lang niet genoeg om Lex uit de problemen te helpen, maar het is een begin.

Misschien zal die Valentino kalmeren bij het zien van dit kleine voorschot?

Ik schaam me meteen voor mijn gedachte.

Deze rugzak is van iemand anders, ik kan dit geld niet zomaar houden!

Maar aan de andere kant: wie is belangrijker? Mijn broer of de onbekende eigenaar van deze rugzak?

Ik weet het antwoord wel.

Wacht eens?

Er zit nog iets in het voorvak!

Een pasje. Is dit soms een creditcard?

Iemand die zomaar vijfhonderd euro cash bij zich draagt, moet geld hebben, dat kan niet anders.

Alle hoop vloeit weg als ik zie dat het geen creditcard is.

Het pasje heeft dezelfde kleuren als de kleding: paars met turkoois.

Ik zie weer de twee letters: CC.

Wat is dat toch?

Maar als ik het pasje omdraai, zie ik twee woorden staan: CONTAINER CASH. CC.

Wat is dat nou weer?

Ik graai weer in het voorvak en vind nog één laatste briefje. Het is een stukje van een A4, met het logo van onze school erop.

Op de strook staat slordig gekrabbel, dat ik maar net kan ontcijferen.

25 NOVEMBER – DELTAHAVEN –  
LOODS ZUID – 17:00

25 november. Dat is vandaag!

En de Deltahaven...

Ik kijk naar het scherm bij de buschauffeur. De Deltahaven is het eindstation van deze route... Elke dag zie ik de halte op het scherm staan, maar ik ben er nog nooit geweest.

Waarom zou ik?

Flats flitsen aan mijn raam voorbij. We zijn in mijn wijk, over een paar seconden ben ik bij mijn halte.

Thuis wacht Lex me op, dat doet hij altijd op vrijdagmiddag. Onze ouders werken dan tot laat, ik eet vaak alleen met mijn broer.

Stiekem zijn het de leukste avonden, we halen diepvriespizza's en kijken gruwelijke horrorfilms.

Ik prop de vijfhonderd euro voor de zekerheid in mijn broekzak, ik moet er niet aan denken dat ik het geld verlies.

Ik wil de rest terug in het voorvak stoppen, maar dan valt mijn blik weer op het pasje.

CONTAINER CASH.

Dat laatste woord dreunt door mijn hoofd.

*Cash.*

*Cash.*

*Cash.*

Wat als ik met dit pasje nog veel rijker kan worden?

De eigenaar van de rugzak heeft het adres toch niet voor niets opgeschreven?

Er moet bij die Deltahaven iets te vinden zijn, dat kan niet anders.

De bus slaat de hoek om, we zijn bijna bij mijn halte.

Ik kijk naar buiten, naar de troosteloze rijen flats. Galerijen vol bordeauxrode voordeuren, allemaal dezelfde.

Lex heeft weleens gezegd dat hij op een dag miljonair is en hier weggaat. Dan mogen we allemaal op zijn landgoed wonen, ver weg van deze wijk.

Ik moet er altijd om lachen, maar ik begrijp steeds meer dat hij het serieus meent. Hij denkt écht dat hij rijk kan worden door gokken.

Mijn telefoon trilt. Gelukkig zat die nog in mijn broekzak, ik moet er niet aan denken dat ik die ook nog was kwijtgeraakt.

**Lex:**

ben je er bijna? Moet zo weg! Heb nog een btje extra geleend bij Valentino. Ga het oplossen!

Het is net of mijn bloed bevroest. Dit kan niet waar zijn, heeft Lex wéér geld geleend bij Valentino? Is hij helemaal gek geworden?

**Joey:**

WTF HEB JE GEDAAN?!

**Lex:**

Alles komt goed, bro. Echt.

Mijn hoofdhuid prikt, mijn handen trillen. Dit loopt helemaal verkeerd af...

*Fok, fok, fok.*

Lex zal het nieuwe bedrag ook verliezen. Zo wordt zijn schuld alleen maar hoger.

De bus remt af, we zijn bij mijn halte.

Als de deuren opengaan, kijk ik nog een keer naar het pasje in mijn hand.

*Container Cash.*

Mijn ogen flitsen naar de eindhalte.

Deltahaven.

Ik kan er over een halfuurtje zijn, perfect op tijd.

In een flits van een seconde neem ik een beslissing. Ik stap bij de deur vandaan en plof weer op mijn stoel.

De buschauffeur kijkt me hoofdschuddend aan, maar rijdt dan weer verder. Als de flats uit het zicht zijn, stuur ik mijn broer nog een berichtje.

**Joey:**

Eet bij een vriend vanavond. Zie je later.



# DELTAHAVEN

## 16:47

De bus remt af en ik zie het bordje van de bushalte: Deltahaven. Ik ben er.

Als ik de bus uit spring, steek ik nog even mijn hand op, maar de buschauffeur ziet me niet. Hij maakt een U-bocht en rijdt terug richting de stad.

Ik kijk om me heen. Dus *dít* is de eindhalte van de bus. Deze plek is nog treuriger dan ik had verwacht...

Een uitgestorven haventerrein aan zee, vol loodsen, rondcirkelende meeuwen en lege bakjes met klodders mayonaise op de grond.

De friettent even verderop is gesloten. Jammer, want ik heb best trek. Mijn boterhammen voor de lunch heb ik uren geleden al opgegeten.

Ik check mijn telefoon. Het is nu tien voor vijf, ik ben op tijd. Maar waar moet ik precies zijn? Waar is Loods Zuid?

Het waait flink, ik trek de capuchon van mijn jas over mijn hoofd en begin te lopen.

Er is niemand, de bedrijfspanden lijken allemaal verlaten.

Ik loop een stukje bij de halte vandaan en kijk op een wegwijsbordje. Maar er staat geen **LOODS ZUID** op.

Dan schiet me iets te binnen. Wat als met 'Zuid' de richting wordt bedoeld? De meest zuidelijke loods van de haven? Dat klinkt logisch...

Ik open het kompas op mijn telefoon en kijk naar het bibberende naaldje, dat het noorden aangeeft.

En ik maar denken dat deze app compleet nutteloos was!

Ik slinger de donkerblauwe rugzak om mijn schouders, trek de banden wat strakker en begin te rennen.

Net als ik denk dat ik compleet verkeerd zit, doemt de grote, groene loods op.

Eén enkele loods op een verder lege vlakte. Hij staat aan de rand van de haven, vlak bij de zee.

Die moet het zijn...

Maar dan blijf ik staan.

Ik ben hier helemaal alleen en Lex heeft geen idee dat ik hier ben. In de films die we samen kijken, loopt zo'n situatie nooit goed af. Het begint met ontvoering, dan marteling, dan moord.

Wat als Container Cash een of andere louche organisatie is?

Ik wil me al omdraaien en teruggaan als ik een hand op mijn schouder voel.

Milo, schiet het door me heen.

Maar als ik me omdraai, kijk ik in het gezicht van een meisje met een gouden neusring.

Hij zit niet in haar neusvleugel, zoals de meeste mensen hebben, maar dwars door het midden, het ringetje bungelt net boven haar lip.

En dat is niet haar enige piercing, want ook in haar oren zit een heel rijtje ringetjes.

Daarna zie ik haar ogen, die donkerder zijn dan ik ooit heb gezien. Even ben ik van mijn stuk gebracht, maar dan glijdt mijn blik naar haar lippen.

Ze bewegen snel als ze zegt: ‘Hoorde je me niet?’

Ik zie haar donkerblauwe rugzak, precies zo’n zelfde als ik draag.

Is zij degene met wie ik van rugzak heb gewisseld?

Ik heb haar nooit eerder gezien en onze school is groot, maar zo groot nou ook weer niet. Dit meisje had ik me echt wel herinnerd.

‘Wat sta je hier nou te doen? Iedereen kan je hier zien! Kom mee.’

Ze pakt mijn arm en sleurt me mee naar de loods.

Dit is niet het meisje van mijn rugzak, ze komt voor dezelfde afspraak!

Maar wat is Container Cash nou? Ik wil het haar vragen, maar als ik opzij kijk, zie ik dat ze schichtig om zich heen kijkt, alsof ze bang is dat we worden gevolgd.

Ik heb geen idee door wie, want er is hier niemand. De haven is verlaten.

Pas als we in de schaduw van de loods zijn, lijkt ze een beetje te ontspannen.

Dan kijkt ze me aan.

‘Ben je er klaar voor?’

Ik heb geen idee wat ik moet antwoorden. Waar moet ik klaar voor zijn? Wat is dit voor een plek?

‘Daar gaan we.’ Het meisje schuift de grote loodsdeur open. Erachter is het pikkedonker.

‘Ga je gang,’ zegt ze.

Ik ben niet snel bang, maar het donker vind ik doodeng. Als ik niets zie, word ik helemaal gek.

Ik pak mijn telefoon uit mijn broekzak en klik de zaklamp aan.

Net als ik de loods in wil schijnen, slaat het meisje mijn telefoon uit mijn hand en tilt haar gymp op.

Nog voordat ik kan reageren, stampt ze keihard op het scherm. Een paar keer, net zo lang tot het glas is versplinterd.

Ik duik naar de grond, maar het heeft geen zin meer. Het scherm is helemaal zwart, onder een spinnenweb aan glasscherven.

Woedend vlieg ik overeind, maar het meisje kijkt me kalm aan.

‘Wees blij,’ zegt ze alleen maar . ‘Ik heb zojuist je leven gered.’

# LOODS ZUID

## 16:59

Ze heeft mijn leven gered?

Waar heeft ze het over? Mijn telefoon was het meest kostbare dat ik had. Ik heb maanden voor deze telefoon moeten werken, ik had het geld éindelijk bij elkaar!

Ik voel het bloed door mijn aderen suizen. Dit meisje gaat mijn telefoon vergoeden en wel nú.

Maar dan gaan de lichten in de loods aan. Een voor een.

Het meisje schopt snel mijn kapotte telefoon aan de kant en ik zie hem onder een stapel pallets glijden.

En dan komen er vijf mannen binnen.

Ze dragen alle vijf een net pak in de kleuren die me inmiddels bekend voorkomen. Paars met turkoois. Paarse jasjes, turkooizen overhemden, gestreepte stropdassen.

Ze komen recht op ons af en mijn lijf staat meteen op scherp.

Wie zijn dit nou weer?

Ik kijk met een schuin oog naar mijn telefoon, maar als ik er al bij zou kunnen, zou ik er nog niets aan hebben. Dat ding gaat écht niet meer aan.

Ik had Lex mijn locatie moeten doorsturen toen het nog kon. Nu weet niemand waar ik ben...

De mannen zijn nu bijna bij ons, mijn ogen flitsen naar de uitgang, maar het meisje heeft de deur al achter ons dichtgeschoven. Het voelt alsof ik in de val zit.

De kleinste man van het stel, met lichtblond haar, doet een stap naar voren. Hij heeft een fout bloempotkapsel. Zijn ogen zijn felblauw.

Blond, noem ik hem in mijn hoofd.

‘Waar is je pasje?’ vraagt Blond.

Pasje? Waar heeft die vent het over?

Maar dan begint het me te dagen. Hij bedoelt natuurlijk het pasje uit de rugzak!

Ik rits snel het voorvak van de rugzak open en laat het pasje zien.

Blond bekijkt het pasje lang en aandachtig. Dan gaan zijn ogen over mijn hele lichaam. Hij scant me van top tot teen en ik krijg het benauwd onder zijn blik.

Hij doet me denken aan Milo, die keek op de eerste schooldag ook zo naar me.

En toen besloot hij dat hij me niet mocht en dat hij me het leven zuur zou maken.

Wat als deze man doorheeft dat ik hier helemaal niet hoor te zijn?

‘En het geld?’ vraagt Blond dan.

Geld?

‘Vijfhonderd euro,’ zegt Blond. ‘Voor de toegang.’

*Fok.*

Dat geld kan ik dus helemaal niet houden! De leerling van de rugzak heeft het aan deze vent beloofd...

Maar waarom?

Mijn oog flitst naar de borstzakjes van de mannen, waar CC op staat.

*Container Cash.*

‘Je kunt rijk worden, jochie,’ zegt Blond. ‘Als je lef hebt, tenminste.’

Ik voel een klein borreltje in mijn buik. Rijk worden, dus toch...

Met tegenzin geef ik hem het bundeltje geld, dat hij snel telt.

Wat als ik het straks niet terugverdien? Dan had ik vijfhonderd euro kunnen hebben, dat ik nu gewoon heb weggegeven!

Het meisje geeft de man ook een stapeltje biljetten.

Waarom moeten we dit betalen? En hoe kan ik rijk worden? Deze man had het over lef, wat bedoelt hij daarmee?

Achter ons schuift de loodsdeur open.

Buiten adem stormt een jongen naar binnen. Hij heeft vuurrood haar en nog rodere wangen.

Zodra hij de mannen ziet, worden zijn wangen nog roder.

De kleine, blonde man kijkt hem strak aan. 'Jij bent te laat.'

De jongen knikt, maar zegt niets.

Dan houdt de man zijn hand op. De jongen geeft hem een bundeltje van vijftigjes en hijgt uit met zijn handen op zijn knieën. Waarschijnlijk heeft hij keihard gerend om hier op tijd te zijn.

Een van de andere mannen doet een stap naar voren en graait naar de broekzak van de jongen. Voordat de jongen kan reageren, houdt de man een telefoon omhoog.

'Wat is dít?'

De jongen schudt snel zijn hoofd. Hij lijkt iets te mompelen.

Nog voordat ik met mijn ogen kan knipperen, pakt een van de mannen de jongen beet en stompt hem keihard in zijn maag. Drie keer achter elkaar.

Ik deins achteruit, maar de jongen lijkt niet te schrikken.